

"אחד בתשרי הוא ראש השנה לשנים, לשמיטין וליובלות, לנטיעה ולירקות" (מסכת ראש השנה).

איחולים וברכות לשנה הבאה עלינו לטובה

שנת הלימודים נפתחה בשלווה וללא מתחים, למעט הצרות הפוקדות את תלמידי פתח תקווה האתיופיים כמימים ימימה. בשבת שלאחר מכן, הפגנת הענק שעד היום המדינה לא ידעה כמוה. הקיץ האחרון היה שונה מקודמיו הן בנינוחות היחסית של מזג האוויר והן בסערת ההפגנות וזעקת יושבי האוהלים ברחבי הארץ.

מאז ומתמיד לא נעמה לי הרישא של הברכה: "תכלה שנה וקללותיה..." ; האם כל שנה חולפת עלינו, היא רווית קללות ועל כן עליה להיזכר ככיליון? האומנם "פלו בה כל הקיצים"? הסיפא של אותו הפסוק, המופיע בפיוט "אחות קטנה", שקרוב לודאי מקורו "במסכת מגילה" היא בהחלט אופטימית: "...תחל שנה וברכותיה", ועליה אני מבקש להרחיב מעט.

אם במקורותינו עסקינן, משנה יפה משל ר' עקיבא אומרת: "הכל צפוי והרשות נתונה..." . מבלי להיכנס לסתירה כביכול בכתוב, החלק האחרון הוא בעיניי מתאים לנעשה במקומותינו. הרשות נתונה לכל אחד מאיתנו לבור את דרכו, להלחם עליה ולהצדיקה, אך תוך דיון, שמיעת הצד שכנגד ובעיקר לדעת שחינו שזורים במקום היפהפה הזה ובין האנשים היושבים בו, יהיו דעותיהם אשר יהיו.

הדיונים הערכיים עליהם שקד זמן רב הצוות, הובאו לראשונה לפני הציבור הרחב, שלצערי בפגישה הראשונה היה בעיקר צר מאשר רחב... יבואו בעקבותיו דיונים נוספים, כי לכולנו התחושה שאם חפצי חיים אנחנו, עלינו לשוב ולבחון את מעשי ידינו חדשים לבקרים, כי יסוף מעשה במחשבה תחילה", כפי שכתב ר' שלמה אלקבץ בפיוט הידוע: "לך דודי לקראת כלה / פני שבת נקבלה". ברכתנו הצנועה שנדע להקשיב, לבטא את מכלול דעותינו ונכבד את תרבות השיח המשותף, שלצערי יש בינינו שעדיין לא הפנימו חשיבותו...

בין הנושאים הרבים שיהיה עלינו לחדש או להחליט ישזה שהיה הוא שיהיה", הייתי מברך את קיבוצנו שבקרוב, ובתנופה רבתי, נדע להתחיל בפרויקט מהגדולים שידענו, קליטת בנותינו ובנינו שירצו בכך, לבוא ולבנות כאן את ביתם וירחיבו את שורותינו – "...ושבו בנים לגבולם".

תקוותי שבשנה הבאה עלינו לטובה, נשכיל למצוא את הדרך אל השכבות השונות באוכלוסיית הקיבוץ, מן הוותיקים שבינינו, שכבות הביניים וצעירי חברינו. לכל אחת מאותן קבוצות גיל, עלינו להקדיש מחשבה ומתן תשובות במסכת חיינו המשותפת.

היישוב שלנו התרחב בשנים האחרונות ובקרוב כל בתי השכונה, ההרחבה לקיבוצנו, מהווים ביחד יחידה ארגונית משותפת על גווניה המיוחדים – תקוותי וברכתי שגם כאן, נדע לגבור על הקשיים, האמיתיים או המדומים, ונלמד ליהנות מחיי הצוותא של ישוב גדול ופורח, שהחינוך והתרבות משותפים לו. העיקר, לדעתי, **שנתברך בשכנות טובה ויחסי רעות בינינו**. לסיום אצטט קטע משירו של המשורר היווני, שחי במצרים, קונסטדונוס קוואפיס (1891-1933):

נרות

*ימינו שיבוא צומדים לפנינו
כמו שורה של נרות דולקים –
להוביט, חמיט, נרות חיוניים.*

*ימינו שצברו מאיריט מאחורינו
שורה עצומה של נרות כהוייט....*

*איני רוצה להביט בהט, צורתם מעציבה אותי
מעציב אותי גם זכר אורט הראשון!
אני מביט קדימה אל נרותי הדולקים*

שתהיה השנה החדשה שנת שלום, חיי שלווה, עשייה מבורכת ובריאות!

צבי קרן

שלום לכולם,

בסיום כל שנה אנו מסתכלים אחורה לראות מה הספקנו, מה רצינו ולא הצלחנו מה קיוונו והתגשם, אילו הפתעות חדשות התגלו לנו וכמה טוב שישנם אירועים שחוזרים על עצמם כל שנה. ובווריאציה על השיר "בשנה הבאה".... כולי תקווה ואמונה כי בשנה הבאה כבר נוכל לדעת כיצד מתוכננת המרפסת של החברים החדשים ושנה אחריה נשב עליה ממש ונספור ציפורים נודדות. בהקשר זה ארחיב ואוסיף כי התברר כי התהליך הנדרש לצורך קבלת האישורים להקמת השכונה באזור הבוסטר הינו ארוך ממה שהוערך תחילה ועל כן נעשתה חשיבה משותפת בצוותי צמ"ד יחד עם בעלי התפקיד העוסקים בנושא התשתיות והוחלט כי יהיה שינוי במיקום השכונה. עדיין לא הוחלט על המיקום. לאור שינוי זה הצוותים עוסקים בשאלות הקשורות לאופן הבניה והחלטות בנושא יתקבלו בעתיד הקרוב. בעלון שעבר דיווחתי כי אמורה להתקיים פגישה עם הגר קניאל בנוגע לתהליכים חברתיים העוברים על קהילה קולטת. המפגש נדחה ויתקיים במהלך אוקטובר.

ועוד בנושא התחדשות, קשה להתעלם מהדשא הגדול הירוק והיפה מול חדר האוכל ואני מנצלת הזדמנות זו להודות לפיציון והצוות שלו ולצוות החשמליה על עבודה מאומצת להשלמת המשימה בצורה הטובה והמהירה ביותר. העץ הפורח בפריחה אדומה רק מדגיש ומייפה את האזור. נושא שדובר בו רבות ועדיין לא הושלם הוא נושא הסדרי התנועה בגבעת הילדים ולאור שאלות שהופנו לבעלי תפקידים שונים אי מבקשת ליידע את הציבור בנושא. בעת תכנון החניה דובר והומלץ על ידי הצוות העוסק בתשתיות בקיבוץ על שינוי הסדרי התנועה כך שחלק מהכביש יהפוך לדו סיטרי ויפחית את עומסי התנועה באזור גבעת הילדים. לאחר ביצוע העבודות ובטרם ננקטו האמצעים לשינוי הסדרי התנועה נבחן הדבר פעם נוספת עם יועץ התנועה ונתנה המלצה להותיר את התנועה חד סיטרית בכל גבעת הילדים תשתיות והתכנון על האופן בו יש לנהוג לא נעשה עדיין כל שינוי. עם זאת, נראה כי החניה עצמה גם ללא שינוי הסדרי התנועה מקלה על התנועה באזור מפחיתה את הסיכון הן להולכי הרגל והן לציבור הממונע. נושא זה לא ירד מסדר היום וניידע את הציבור ברגע שתתקבל החלטה בנושא.

בחודש האחרון התקיימו שני דיונים פתוחים בהם הוצגו תוצרי הצוות לדיון ערכי. בדיון הוצגו הערכים והעקרונות שהצוות הציע להתבסס עליהם בעת בחינת אורחות החיים. בדיונים השתתפו כ- 50 חברים וקבלנו התייחסויות שונות בעת הדיונים ואחריהם כאשר התייחסותה של בתיה מופיעה גם בדפי מידע אלה. בדיון ציבורי מעין זה קיים מתח בין הרצון ולשתף כמה שיותר חברים לבין הפניות והמוכנות של החברים להשתתף בדיונים מעין אלה בצורה עקבית ורצופה ולבנות יחד את כל התהליך. הצוות סבר כי עבור מרבית החברים מתאים יותר להביא מצע מסודר לדיון. מצע שייכתב לאחר תהליך דיון וביורור של הצוות בו השתתפו חברים המייצגים קולות שונים מבחינת השקפות עולם, גיל ועוד. מספר החברים שהגיע לדיונים אשש את תחושתנו לגביי התייחסות החברים לתהליך ולמרות זאת אנו עסוקים בחשיבה על הדרך בה נוכל לערב ולשמוע את עמדותיהם ורצונותיהם של חברים רבים יותר. בהתייחסות לדבריה של בתיה אני מוצאת לנכון לציין כי הדיון לא עסק בהפרטה אלא ניסה לבחון את הבסיס הערכי עליו אנו רוצים להשתית את הסדרי החיים בקיבוץ. בסיס זה עסק בין היתר במתח שבין סיוע לכולם לבין סיוע למי שזקוק ומתי שזקוק, וכן בין התלות של החבר במסד ובאופן ניהול כספו על ידי הממסד לבין

הגברת החופש האישי ושליטת החבר במשאביו. מתוך התשובות שנתנו על ידי הצוות לסוגיות אלה נוצרת מדיניות חברתית המתורגמת למדיניות כלכלית המממשת עקרונות אלה. חלק מההצעות מוצאות כי הפתרון לכך הוא שינוי של האופן בו מסופק השירות ובחלקן מוצאות כי נכון להשאיר את השירות והסבסוד כמימוש למדיניות כפי שניתן כיום. כפי שמסרנו בעת הדיונים במקביל לחשיבה על ההתייחסויות של החברים יעסוק הצוות גם במשמעויות הכלכליות של ההצעות. המזכירות קבלה דו"ח על ביצוע חצי שנתי של התקציב. מהדו"ח עולה כי בהסתכלות כללית הקהילה עומדת בתקציבה. בענף המזון ישנן תוצאות טובות מהתוכנית וההתנהלות השנה מייצרת מצב בו הענף אינו זקוק לכל הסבסוד שהוקצה לו בתוכנית ועל כך מגיעה מילה טובה לכל הצוות. בית הלבוש עומד גם הוא בתוכנית וכך גם באופן כללי הנוי ענף הבריאות בית הדר והבריכה שיצרה הכנסות גבוהות מהתוכנית.

הכולבו שהחל את השנה בהכנסות נמוכות מהתוכנית מראה תוצאות טובות יותר בחודשים האחרונים ואנו מקווים שהמצב ישתפר בהמשך השנה. בענף התיירות ישנן הכנסות פחותות מהתוכנית ככל הנראה עקב טעות בתוכנית. יש לציין כי ההחלטות על הנחות בשכ"ד לבנים מקטינות את ההכנסות האפשריות וזאת כהחלטה ערכית וחברתית (דוגמא למדיניות חברתית שהוזכרה לעיל).

עלויות המים השנה עלו ועל כן ההוצאה גבוהה מהתוכנית אך הדבר ניכר ביתר שאת עקב שימוש יתר במים בעונת הקיץ. בסעיף מזכירות ישנה הוצאה גדולה מצפוי עקב הוצאות משפטיות גבוהות במיוחד.

ולסיום שני נושאים שיש בהם בשורה לחלק מהחברים.

לאחר מספר שנים בהם לא הועלה השכר לחברי הקיבוץ החליטו הנהלות הקיבוץ על עליית שכר רוחבית שמטרתה לצמצם את שחיקת השכר של שכר החברים. במשכורת ספטמבר תתבצע העלאה של 2.5% לחברים אשר עובדים מעל שנה במקום עבודתם וששכרם לא הועלה בשנה האחרונה. כמו כן צוות מש"א, בריכוזה של בלהה, הכין תוכנית להסדרת נושא העלאות השכר. התוכנית הוצגה למזכירות אך עדיין לא הושלמה ועל כן אינה מוצגת לציבור. בהמשך נציג ונעדכן במנגנון המוצע המסדיר את הנושא.

ביוזמת רחל קרון המלווה את הותיקים הגרים בביתם (מה שנקרא פריפריה) ולאור בקשות חברים פתחנו שירות חדש המיועד לחברים הותיקים ובעיקר אלה הגרים לבד של עבודות אחזקה קלות כגון הורדת חפצים מארון גבוה, החלפת נורה, סידור השלט במזגן וכיוב. השירות יינתן ע"י דור סעידי שהחליף את יוסי שרון ביזמות של עבודות התחזוקה השונות. עבור כל ביקור ישולם סכום של 10 ₪ בלבד. לדור קיצור בטלפון של 2020.

ולסיום, מי ייתן כי נחגוג כולנו את החגים הקרבים ובאים עם הרבה שמחה ובריאות ושקיבוץ כפר מנחם יהווה בית עבור חבריו ובניו באשר הם.

שנה טובה!

חמוטל

משולחנו של מרכז המשק

אנו עומדים לקראת סיום הרבעון השלישי של השנה והתמונה הכוללת מתחילה להתבהר.

במתכת – התוצאות של המחצית הראשונה היו טובות מאוד, אך ייתכן והרבעון האחרון יהיה פחות טוב ביחס לשאר השנה.

במחצבה – מנהל מקרקעי ישראל לא מתקשר איתנו למרות מכתבים וטלפונים רבים, בהם אנו פונים לפגישה והסדרת כל הנדרש, בנוסף הם בתקופה של שינויים ורפורמות וההרגשה שהבלגן חוגג שם.

"צבר קמה" – שותפות ענף הצומח שנכנסנו אליה מראה תוצאות טובות ביבולים – בחיטה, בחמניות ובשקד. הכותנה נראית טוב והמחירים גבוהים, אנו לקראת קטיף הרימונים ומקווים ליבול ומחירים בדומה לאשתקד. קליטת העובדים מכפר מנחם וכל המעבר החשבונאי עברו בהצלחה.

ברפת – פועלים לחיסכון בעלויות ולעמידה במיכסת החלב, בבדיקה שנערכה מסתבר שמחירי המזון היו גבוהים מאוד ביחס לאשתקד.

בלול רביה "גת" – הסתימה עונה מוצלחת צוות העובדים מכין את הלול לעונה הבאה.

בלול רביה "כפר מנחם" – ממשיכים לטפל בכל דרישות הרשויות, בנתיים הלהקה ממשיכה לתת תוצאות סבירות.

רישוי עסקים – במועצה העמידו עו"ד / תובע, שבאחריותו לדאוג לביצוע מהיר של הרישוי. נדרשנו על ידי המועצה במסגרת מבצע שנערך לכל הישובים, להסדיר רישוי עסקים לכל הענפים המרכזיים – מפעל המתכת, הרפת, המוסך והמחצבה. הסדרה מסוג זה גוררת עלויות והתעסקות רבה.

לדוגמא: במתכת שיש בה עובדים רבים חייבים לבנות חדרי ביטחון שיכילו את כל העובדים בעיתות מלחמה, בעלות של מאות אלפי שקלים, כמו כן נדרשות הסדרות מיוחדות למערכות כיבוי אש, לחץ מים וצנרת מתאימה, ציוד יעודי וכ"ד. במחצבה לא ניתן להתקדם בקבלת הרישיון עד שלא יוסדרו יחסנו עם מנהל מקרקעי ישראל, אנו פועלים להגיע להבנות וקבלת אישורי כרייה.

החלק החיובי בסדרת רישוי העסקים הוא בזה שאנו משדרגים את רמת הבטיחות והביטחון בכל מקום עבודה, מעדכנים ומשדרגים את מה שקצת הזנחנו בעבר, לחץ מים, ציוד לכיבוי אש, חשמל וכ"ד ונעמוד בתקנים הנדרשים היום במדינה מכל מפעל או עסק באשר הוא.

אנו בפתחה של שנה עברית חדשה – תשע"ב
ברצוני לברך את כל בית כפר מנחם שנדע:

נתן יואליס מוצלחים ורבים.

שנת עשייה והצלחה במשאלינו.

שנת בריאות ונחת לוותיקנו.

שנת צמח"צ לבנינו.

שנת קרוב לבבות עם שכנינו.

תהיה שנה עם היכרה

ולסיום : ברצוני להודות לפיצוץ ולצוות החשמלאים – אמנון, קלאודיו ועמוס ולרפתנים שביט ואנואר על מוצר המוגמר והנאה ועוד תודה לחברים שבאו ופירגנו בפתק, בטלפון או באמירה טובה.

שנה טובה

אבי בן צבי
מרכז משק

ב- 13.9.2011 נפתחה עונת תשע"ב במועדון "גיל הזהב".

מאיר מינדל (נגבה) סיפר על האירועים שהתרחשו בליל פנוי הילדים מנגבה במלחמת השחרור הוא תיאר במיוחד את פועלה של אלקה הקשרית, חברת נגבה, שהייתה אמונה על הקשר בין קובה וילן (מפקד נגבה) ושמעון אבידן (מפקד חטיבת גבעתי). אלקה נמצאת היום בחדר חולים בנגבה. מועדון "גיל הזהב" מתכנס כל שבוע ביום ג' בשעה 17.00 . כולם מגיל עשרים עד מאה ועשרים מוזמנים. התודה והברכה לחנה ארגוב ומרים קליין המפעילות את המועדון.

ערב ראש השנה בקשתי מ-5 חברים להתייחס למתרחש בקהילה. כל אחד מהדוברים בחר את זווית הראיה שלו וערך את דבריו.

אני מביאה את דברי החברים :

תלמה הראל:

תלמה התלבטה מאוד עד שענתה לי.

אני מביאה את דבריה :

מאוד קשה לי לענות. מחד, אני מאוד אופטימית ורואה שיש אנשים שרוצים, יכולים ומוכנים לעשות למען החברה החדשה. מצד שני – כל התהליכים שעברנו והתפתחויות בשנתיים האחרונות, תוך ניסיון ליצור קהילה חדשה – בשיתוף עם ההרחבה – עשו לי כאב בטן. בכל השנים שעברנו והובלנו את התהליכים בתוך הקבוץ, לא ידענו את הכיוון וכנראה שגם לא הבנו את הכתוב (שפת עורכי הדין מאוד לא בהירה!). היה לנו מקסם שווא, שהשינוי יביא רק טוב, כי שינוי בדרך כלל נותן תקווה ומאפשר לנסות, לרצות ולעשות טוב. לא ראינו מה הולך לקרות וכנראה גם שאין לאף אחד מאתנו סבלנות וסובלנות ונכונות להקשיב (כמעט מצב כמו בממשלה!). למרות שהתהליך היה איטי וגם ולמרות שהמומחים הסבירו לנו שוב ושוב מה כתוב – לא הבנו לעומק וקבלנו הסדרי חיים חדשים, שלא בדיוק הצבענו עליהם בקלפי. לדאבוני, מעבר להתחברות עם ההרחבה – ההפרטה, כולל השיוך – גרמו אצלנו לשיבוש מערכות היחסים האישיים, שכל כך התגאינו בהם. האופוריה שהייתה עם קליטת המשפחות הראשונות של ההרחבה והרצון הטוב, הפכו עם הזמן הקצר למערכת יחסים עכורה, טעונת מחלוקות שהתפתחו סביב עניינים כלכליים בעיקר – ומצב זה לא מאפשר לנו לבנות חברה חדשה ושיתופית, כפי שרצינו ליצור. קיווינו לרננת הילדים בחצר הקבוץ ואכן יש מספרים מרנינים של ילדים מגיל ינקות ועד הכיתות – בחצר, על המדרכות ובחדר אוכל, אבל הכריות וקשרים לא נוצרו –אלא רק הורים לילדים בבתי הילדים ובגנים - אבל, יש תקווה ואני חושבת, שגם הקשרים הנוצרים בין המוסדניקים עצמם ובמפגשים מקריים – ייצרו קשרים חדשים. אני גם מקווה ומאמינה – שמאחר ומדובר בתהליך – אז בסופו של דבר, עם או בלי גישור, תיווצר חברה חדשה, עם ערכים טובים, תרבות, חברה וחינוך הכי קרוב למה שהיה לנו ואנחנו הדור השני נהיה הסבים, "ההורים" ו"הזקנים" של כל האוכלוסייה החדשה, שתפתח ותהנה מפרי עמלם של הורינו – מקימי המקום!

על החצר הקיבוצית:

הסלוויץ של שלמליה הוא היום המיקרוקוסמוס של מה שהיה לנו פעם – רק שאנחנו כבר לא רואים את החצר הגדולה, שהיא הבית שלנו. מה שקורה לנו בשנים האחרונות עם החניות ההורסות דשאים כלליים ופרטיים ואת הנוי הציבורי והפרטי, הוא באשמת כולנו וחבל שלא ידענו למנוע ולעצור את ההתדרדרות הנוראית הזו - בכל דרך.

אני מציעה בנושא זה – לפתוח לדיון מחודש את כל נושא החניות, המדרכות והכבישים – לפני שיהיה מאוחר. ושלא ניתן שיאמרו לנו –"כבר עשינו", "שילמנו", "תכננו" וכו. אני מציעה לכן – לקבל הצעה נוספת, שתתחשב בנו כחברה עם ערכים ירוקים.

אני גם רוצה לציין בהזדמנות זו, את הפעילות המבורכת של צוות "אצלנו בחצר" ואת חשיבותו של עלון הקבוץ, המופיע באופן סדיר – יבורכו העושים במלאכה! והנוספים שיבואו....

בתקווה ואיחולים לשנה טובה- עם שלום בבית, בארץ ובעולם!

סוגיות שעלינו כקהילה להתמודד אתן

נפגשתי לשיחה עם **יחיעם יוגב**.

שאלתי אותו כיצד הוא רואה את הנעשה בקהילה בימים אלו.

יחיעם בחר להתרכז בשלוש סוגיות שעל הפרק (למרות שלדבריו אינן היחידות ולא בהכרח

החשובות ביותר). אני מביאה את דבריו של יחיעם:

אנחנו חיים בתקופה מורכבת ואינטנסיבית, מלאת סתירות ואינטרסים שונים, רצונות ואפילו עד

לתפיסה אידיאולוגית שונה. החכמה שלנו היא לחיות בחיים משותפים למרות חילוקי הדעות

וההבנות הכל כך מורכבות.

הדבר הראשון אליו אני בוחר להתייחס קשור ל**נוהלי הדמוקרטיה והניהול שלנו**. במשך עשרות

שנים לא התאמנו את דרכי הניהול שלנו למציאות משתנה. פעם היינו מביאים לשיחת הקיבוץ

שאלות שהיום כבר לא רלוונטיות, כמו החלטה על רכישת טרקטור, אשור נסיעות עבודה לחו"ל,

השתלמויות פרטניות וכו'. עברנו בחלקו לדמוקרטיה ייצוגית המקובלת בעולם, אך לא שיכללנו

את התהליך. עדיין מותר לכל אחד ומכל סיבה להביא אין סוף של עירעורים ישירות לשיחה וכל

החלטה נמשכת על פני חודשים רבים. כך הגענו שתקציב הקהילה קיבל חותמת השיחה רק

ביוני?! זו בעיני, קצת דמוקרטיה אנרכיסטית. אני שומע יותר מפעם אחת דרישה להחליף את

ההנהלות (ובעיקר את ההנהלה המשקית). לעיתים, זה נשמע מחברים ש-15 שנים ניתקו עצמם

מכל עשייה בקיבוץ וכשהם מבקשים לחזור, אינם מבינים מדוע חברים אחרים נמצאים כל כך

הרבה שנים באותה ועדה או/ו באותו תפקיד. כאילו שאנחנו משופעים בעשרות מועמדים לכל

תפקיד וכל שעלינו לעשות זה להצביע על מועמד חדש (ואולי מי מהם סבור שחיכינו רק לו....)

אכן, צריך התמדה (וקצת גם ידע), כדי להתמודד עם הסבך הכלכלי והפיננסי, שבו מצויה התנועה

הקיבוצית ככלל וקיבוצנו בפרט. זה מחייב הנהלה שמטפלת בנושאים **לאורך זמן!!!** כבר מזמן

הוחלף הדיסקט, שבו חשבנו שכל העולם הניהולי, צריך וחייב להתחלף, בתום קדנציה של שלוש

שנים!?

דווקא, לטעמי, הצד החלש שלנו בתחום הניהול הוא חוסר הפרגון מצד הציבור!. פרגון לאלה שכן

מוכנים לשאת בעול הרבה שנים, לשבת בצוותים ובוועדות (ברוב המקרים ללא כל תמורה).

לצערי, אינני רואה תור גדול של חברים הרוצים ומחכים לשבת בוועדה כלשהיא.

בגלל העדר מועמדים לתפקידים, אנחנו נעזרים גם באנשים חיצוניים. פעם חשבתי שזה אסון

לקיבוץ. היום אני רואה זאת באופן שונה. למדתי, שאנחנו עניים במועמדים מתאימים מצד אחד

ו"אורח לרגע רואה כל פגע" מהצד השני. שתי הסיבות טובות כדי להעזר בגורמים חיצוניים.

חלקם, כמו אנשינו, מוצלחים מאד וחלקם פחות (כמו בכל חברה).

הדבר השני החשוב שברצוני לגעת בו בפתח השנה החדשה הוא – **קליטת הבנים – צמ"ד**.

אסור לנו לעשות בקליטת הבנים את השגיאות שעשינו עם ההרחבה.

צריך לברר ברוח טובה ואוהדת את כל הסוגיות לפני ולהשאיר מינימום חיכוכים **לאחרי**. כל

תחילת תהליך פיזי, בשטח, ללא בירור מלא ומוסכם יהיה מקור לחיכוך יותר מאוחר.

אם מתחייב מזה להאט את הקצב, אפילו לסגת ממהלך כזה או אחר, להתעניין בנעשה בקבוצים אחרים, צריך לעשות את זה בלי להסס. לא להתבייש, לומר בקול רם "מכל מלמדי השכלתי!!" ויש כבר קיבוצים רבים שהם עברו ועוברים את המהלך הזה הרבה לפנינו.

הנושא השלישי שברצוני להתעכב עליו הוא **מערכת היחסים בישוב כולו** (יחסינו עם ההרחבה). קודם כל מוטב שחברים יכירו מהר ככל האפשר, כי **הקיבוץ וההרחבה כישוב משותף היא עובדה קיימת!!!**. לאלה שחושבים אחרת אומר, כי אין שום רלוונטיות לדיון על הפרדת כוחות בין הצדדים. זה גם מיותר וגם לא נכון

בעת קבלת ההחלטות על ההרחבה ויישומן בשטח נעשו טעויות משני הצדדים. התיקון שלהם מצריך הרבה תבונה, שכל ישר ורצון טוב, כנה ומשותף לחיים שיהיו **תמיד במשותף** (ברע ובטוב). בהרחבה ישנה אוכלוסיה איכותית ביותר, של אנשים שבאו לחיות כאן, מתוך רצון לחיות בישוב כפרי. מרבית התושבים לא גדלו וחיו בכללי משחק וצורת חיים שאנחנו חיים בה. צריך להכיר בזה, שיש להם, בחלקם, רצונות שונים משלנו, לפעמים מתנגשים עם שלנו וצריך לבנות אתם את החיים כך, שיענו ככל האפשר על רצונות שני הצדדים וכבדו את המשותף בינינו, אך גם יכירו את המפריד.

עוד נכוננו לנו ויכוחים מסוגים שונים בישוב המשותף (למשל, בית הקברות, הקמת מבני ציבור נוספים ועוד). אבל צריך **לעשות הכל** (אפילו במחיר ויתורים כאלה ואחרים), שיהיה נעים לחיות כאן **ביחד**. אני בטוח שבעוד 6-7 שנים נצחק יחד ונשאל עצמנו "בגלל זה רבנו?".

לסיכום אומר רק, שאני מקווה שבשנים הקרובות. התבונה, השכל הישר והרצון המשותף יגברו על המפריד וחילוקי הדעות ונצטעיד קדימה את הקיבוץ והישוב כולו. שנה טובה

סוגיות שיש להתייחס אליהן בקהילה שלנו

שלומית הורביץ הציגה את ראייתה אודות סוגיות שעל סדר יומה של הקהילה שלנו.

אני מביאה את דבריה:

*אני חושבת שסוגיה חשובה היא הצורך למצוא איזון בין ההרחבה והקבוץ.

*כן, אני חושבת, שיש להיכנס בכל המרץ (וזה לא קורה) למהלך קליטת הבנים, כדי להצטרף ולחזק את הקהילה הקיבוצית שלנו.

*אני חושבת, שההתנגדות להצעות הצוות לדיון ערכי, צריכה ללמד אותנו, שלא בטוח שצריך להעמיק את ההפרטות. הניסיון מראה, שמצטערים על ההפרטות ועוד כאלו שנעשות בחפזון. ראה המחאה הכלכלית-חברתית, שיוצאת נגד ההפרטות. אנחנו צריכים ללמוד ולא לרוץ קדימה עם ההפרטות ולא לרוץ אחרי השקל הבא, שלא נתעורר ויתברר לנו שטעינו.

*בהקשר של החינוך - כאמא וכחברת קבוץ, אני חושבת שהחינוך הוא ערך עליון לכולנו. למרות שהסבסוד משרת קבוצה קטנה של חברים, האינטרס, שילדינו יקבלו חנוך קיבוצי קהילתי הולם הוא ערך עליון של הקהילה שלנו.

*אנחנו נמצאים בדילמה. מצד אחד, אנחנו רוצים להפחית את המסים ונראה לי שגם הבנים

הנקלטים יסתייגו מהמיסוי הגבוה, למרות שהם ייהנו מסבסוד הבריאות והחינוך, כי רובם בעלי משפחות צעירות.

*אני רוצה לציין את התרומה החברתית החשובה של צוות אצלנו בחצר.
*אני רוצה לקרוא למי שתפקידו להתייחס לכך, שכל הדשאים בכפר מנחם הפכו למגרש חניה וזה צורם ופוגע בתחושת הבית. באנו הנה כדי לחיות בסביבה ירוקה!
ובנימה אישית- לצערי, אנשים לא מסתפקים במצב הקיים. לי טוב במצב הקיים, שבו לא משתוללים עם כספי הציבור, אבל נהנים משותפות מסוימת.

רונן סעידי : בראיה שלי כל השינויים שהקיבוץ עובר ויעבור בעתיד שלובים האחד בשני, וכאשר אנחנו דנים ומחליטים על נושא אחד תמיד צריך לראות עוד שנים -שלושה נושאים ברקע .
אני צופה שעם קליטת הבנים לא בהכרח הם יאמצו את סגנון החיים שלנו אלא ישפיעו (חלקם לפחות) לכיוון חיים יותר עצמאיים ופרטיים. גם היום בתוך הקיבוץ יש חברי קיבוץ שזה הכיוון שלהם והמשימה של ההנהלות והצוותים שעוסקים בעתידנו (שיוך הון, דיון ערכי, פנסיות, תשתיות, צמ"ד ועוד...) לשלב בין כל הזרועות ולבנות את המודל המתאים לנו.

אני חושב, שהצוות לדיון ערכי צריך לדון איך הקבוץ יראה ב- 2020 ולא לדון על תקציב 2012
אני מצפה לראות 4-5 שנים קדימה, ולהגיע לשם מדרגה מדרגה .
בעיני הפרטה זה לא ערך כשמציעים הפרטה בכל מחיר, אז לא דנים בערכים. המילה עזרה היא לא מילה נכונה, שיש ערך לא צריך לבקש עזרה, לדוגמא: אם החלטנו שהקיבוץ מעניק השכלה גבוהה לילדיו **אנחנו צריכים להיות גאים בזה**, זה ערך בעיני ולא חלק ממשא ומתן בין שכבות גיל בקיבוץ, ערך לא משתנה בהתאם לנקודת הזמן בה אני חי אלא עומד בפני עצמו, ולא הופך להיות כסף או עול ברגע שאני לא משתמש בו. גם בבריאות, ואני נותן זאת רק לדוגמא, הקיבוץ יכול להשתתף ב"כללית מושלם" כדי ליצור נקודה שוויונית שקל להתייחס אליה לכלל האוכלוסייה והוא די סטטי. זה ברור שיש אנשים שצורכים יותר בריאות ויש אנשים שצורכים יותר חינוך וזה לא מבטל לחלוטין את "העזרה".
אם אני קושר זאת לקליטת הבנים אז הרעיון הוא שחלק מהרצון של בנים לחיות איתנו יהיה על בסיס הערכים שהצבנו לעצמנו.
שנה טובה לכולם!

משב רוח מרענן בקהילה

ימית לפידות נשואה למתן ואמא לשי וגל.

מורה לאנגלית בבית ספר יסודי ביבנה.

13 שנים בקבוץ

משפחת לפידות מועמדת לקליטה בקבוץ ובינתיים גרה בקבוץ בתנאי שכירות.

ימית התייחסה לברכת הקליטה.

אני מביאה את דבריה :

אני רואה את הקהילה מתחדשת ורעננה יותר בעקבות חזרתן של משפחות צעירות לקבוץ ואכלוס ההרחבה.

יש משב רוח חברתי מרענן – יש חברים חדשים ואנשים חדשים ונוספים. משב זה מורגש בכל מקום ומשרה אווירה טובה וחברית.

אני מברכת על כך, שהקבוץ החליט לחזור ולקבל משפחות בניס לחברות .

תהליך הקליטה עדיין בראשיתו ותנאי הקבלה עדיין מעורפלים, אני מקווה שהדברים יתבהרו בקרוב.

משפחתי אוהבת את המקום וקשורה למשפחה ולקהילה של כפר מנחם. אנו רואים את כפר מנחם כמקום גידול ילדינו המשלב בתוכו קרבה למשפחה המורחבת, חינוך איכותי וחיי קהילה מלאים .

מבחינה כלכלית קשה מאוד להיות תושבים בקבוץ. עלויות השירותים מאוד גבוהות. לדעתי, ניתן להקל כלכלית ע"י סבסוד במחירי החינוך, המזון בחדר אוכל, מנוי בבריכה ובכלבו. נשמח ליישום דברים בפועל ולא רק דיבורים או ישיבות שלא מובילות לעשייה .

חג שמח ושנה טובה

מאחלים משפחת לפידות-ימית מתן והילדים

שולחן הערכת

בגיליון הקרוב של " בקבוץ כפר מנחם" נביא סכומים של פעילות הוועדות בשנת תשע"א. רכזי הוועדות הכינו דיווחים.

יהודית אפרתי

ב-1.10.2011 תסתיים עונת הרחצה.

יברכו העושים במלאכה יונתן דביר, יוסי שרון, ליאורה בן חורין וצור בקלש על הפעלה מתוקתקת של בריכת השחיה.

והרבה תודה לליאורה ב.ח על האפשרות לשחיית הבוקר ועל ההתעמלות במים.

להתראות בשנה הבאה!

הצוות לדיון ערכי מציע שנוי הסדרי החיים, תוך שמירה על ערכים בסיסיים

הצוות לדיון ערכי ניסח **חזון** לקבוץ, כנקודת מוצא לדיון הערכי:
החזון – ישוב עם תפקוד קהילתי איכותי, המשמר מסורות שהתפתחו בשנות הקיום הרבות של
כפר מנחם, אשר יש בו ישות ייחודית (קבוץ), רב דורית, השומרת על רצף דמוגרפי ארוך טווח.
ייחודיות הקבוץ (אגש"ח) תבוא לידי ביטוי בתחומים בהם חשוב לחברי הקבוץ לשמור על ערכים
משלהם במסגרת היישובית.

הערכים שנוסחו ע"י הצוות:

*ערבות הדדית.

*דאגה לרמת חיים ראויה לכלל החברים.

*דאגה להמשכיות חברה קיבוצית רב דורית.

*שמירה על מחויבות כלפי חברים במצבי מצוקה.

*מחויבות לסיעוד.

בתרגום החזון לעקרונות והסדרים התייחס הצוות מחד, לאוכלוסיה הוותיקה הרגילה בסבסוד
ע"י הקבוץ ומאידך, לאוכלוסיית הבנים הרגילה לשלם עבור השירותים שהיא צורכת ומעוניינת
בהכנסה פנויה וחופש בחירה.

העקרונות למימוש החזון והערכים הטמונים בו:

*הבטחת רמת חיים נאותה לכלל חברי הקבוץ.

*שמירה על ערבות הדדית, ע"י דאגה לחבר המצוי בקושי או במצוקה.

***יצירת רשתות בטחון** לחברים בתחומי חיים שונים (בריאות, סיעוד, חנוך) על מנת להבטיח
שהשירותים יעמדו לרשותם

עקרון זה **מחליף את שיטת סבסוד המוצר הנהוגה היום והוא מאפשר הקטנת המיסוי והגדלת
אחריות וחופש בחירה** ע"י הגדלת ההכנסה הפנויה של החבר.

מאידך, **החבר המתקשה בקניית השירותים יקבל תשלום לקניית השירותים.**

עבור כל אחד מתחומי החיים הוגדר ערך מרכזי אותו רוצים לשמור והוצעה הדרך לשימורו.
בפני הקבוץ הוצגו שתי דוגמאות להבהרת שקול הדעת.

בתחום הבריאות – ההצעה לגבי דרך צריכת התרופות:

הערך עליו יש לשמור: הבטחת סל התרופות לו זקוק החבר תוך הבטחת רמת חיים נאותה.

ההסדר המוצע:

תשלום ישיר במחיר מלא על התרופות עד לתקרת הוצאה של 100 ₪ לחודש.

מעל לתקרה של 100 ש"ת יסובסדו התרופות עד לתקרת הוצאה שנתית בגובה 1200 ₪

מעל הוצאה שנתית מצטברת של 1200 ₪ תשלום מלא ע"י הקבוץ.

הרציונל: חבר בריא הצורך מעט תרופות לא יסובסד.

חבר הצורך תרופות לא ישלם מעל 1200 ₪ לשנה.

תחום החינוך:

הערך לשימור – הבטחת יכולתם של החברים לחינוך ילדיהם במערכת היישובית.

ההסדר המוצע:

העלאת סכום רשת הביטחון המשפחתי, כך שתכלול בתוכה את גובה התשלום המלא למסגרות
החינוכיות (מס האיזון נגבה מעל סכום רשת הביטחון) ותשלום מלא של ההורים על המסגרות
החינוכיות ללא סבסוד הקהילה.

הרציונל: הבטחת יכולת החינוך במסגרות היישוביות, תוך אפשרות בחירה לחינוך במסגרת אחרות. וכן השוואת מצב החברים למצב תושבי ההרחבה.

חברי הצוות לדיון ערכי הם: אורית זלינגר (נציגת הבנים), דני שביל, חלי זלינגר, חמוטל דויטשמן, לילי לזרקביץ, מרדכי קריסטל, מרים קלין עמליה גולדברג, צבי קרן, ריקי בן אריה, צבי קרן, שלומי גרבר.

הצוות מונחה ע"י היועץ הארגוני אהרון ארז חבר הסוללים. התקיימו שתי שיחות, מעוטות משתתפים, בהן נדונו הצעות הצוות. היו חברים שהתקשו לעכל את השינוי המוצע. הייתה התנגדות להעמקת ההפרטה ובוטאה חרדה לגבי המשאבים שיעמדו לרשות החבר המזדקן.

דיווחה: יהודית אפרתי

"הדיון הערכי" שלא התקיים

הפעם ברצוני להיות פרודוקטיבית (ובאמת, ללא ציניות): אני מעלה כאן הצעה לעריכת דיון מחודש בנושא הערכי.

הדיון בנושא זה שהינו, למעשה, דיון בנושא ההפרטה אמור לדעתי לשתף את מרבית חברי הקיבוץ באופן פעיל, או לפחות חלקים ניכרים ממנו. אלא שמה שנעשה עד כה היה שיתופם של חברים מעטים במסגרת הצוות שהוקם לשם כך, ועוד כ-10 חברים שנשאלו שאלות על-ידי היועץ הארגוני. בשתי השיחות שנערכו לאחר מכן הוצגו הערכים שסוכם עליהם בצוות וכן המודל היישומי שגובש במסגרת זו, ולחברים ניתנה האפשרות להגיב. כלומר, מהלך זה לא שיתף באופן פעיל את מרבית חברי הקיבוץ בשאלות העקרוניות: האם הם מעוניינים בהעמקת ההפרטה? באילו תחומים, אם בכלל? ומה המשמעויות הנלוות לכך?

לפיכך, הצעתי היא כי ייערכו חוגי בית (בכל חוג מספר המשתתפים לא יעלה על 15 או אף פחות מזה) שיונחו על-ידי חברי הצוות של "הדיון הערכי", ובו תינתן לכל חבר קיבוץ להביע את עמדתו ביחס לשאלות העקרוניות ויתפתח שיח שוויוני בין המשתתפים. רק לאחר עריכתם של חוגים אלו (שתמצית הדברים שתאמר בהם תתועד בכתב) יתכנס הצוות, יסכם את שנאמר בחוגים, יציג אותם במסגרת שיחת הקיבוץ ובשיחה יוחלט על המשך הדרך. למשל, האם להעלות תחילה להצבעה את השאלה: האם אנו מעוניינים בהעמקת ההפרטה? באילו תחומים? או לתת מנדט לחברי הצוות לגבש מודל בהתאם לדעת הרוב כפי שהסתמנה במרבית החוגים.

על מנת שהמהלך כולו יצליח וישתף את מרבית החברים יש להשקיע מאמצים ומחשבה כיצד לעודד את החברים להגיע למפגשים.

בתיא.

החברים מוזמנים להתייחס להצעתה של בתיא. יהודית.

הגיגים

מאוד חבל לי שצוות הדיון הערכי לא הציב בראשית דברו, את החזון, לפיו לא נהיה חברה קפיטליסטית של עשירים ועניים, אלא חברה הרבה יותר סוציאלית וברוח הזמן של מדינת רווחה. לדעתי, אסור לנו להגיע למצב בו יהיו חברים במצב של מצוקה. במקום לשמור על מחויבות כלפי חברים במצוקה, יש לשים את הדגש על מניעת מצבי מצוקה מתבקשת השאלה האם ניתן לעשות זאת בחברה קפיטליסטית, שהתנהלותה אינה שקופה ושטיח גדול מכסה על העיוותים, כמו שמתפתחת אצלנו בקיבוץ – תשובתי השלילית ברורה. כיצד נקטין מסים אם ברצוננו להמשיך לממן את רשת הביטחון? האם בריאות לא כוללת רפואת שיניים, משקפיים ומכשיר שמיעה? ומה עם הסבסודים הגדולים לבר מצווה וחתונות, שרק חלק מהאוכלוסייה נהנה מהם? מה עם סבסוד האוכל והכביסה? אם נעבור לרשתות ביטחון במה נממן אותן, אם לא שוב במסים? הערבות ההדדית היא זו, שהמבוגרים מסבסדים את החינוך לצעירים והצעירים מסבסדים את הבריאות למבוגרים (וגם להם ולילדיהם).

נורית גלינה

ארוצי, ארוצי! אסימטית ויובל וכל האשמה
בפכות חמות אחיי הנישואין.

אלילו, אחנה ואאיי, אצהר וסמית וכל האשמה
בפכות חמות אחיי הנישואין.

אאופנה וצביקה איפזן וצהר וכל האשמה
בפכות חמות אחיי הנישואין.

אאתי, איסמין וסי וכל האשמה
בפכות חמות אהואצת הבן והנכד עילאי!

לאורפין בן חורפין ואיה פייטר בפכות עם השחרור מצרה"ל - נחיתה רכה
באפריקות

תודה תודה - לשחורת העין והצמה

בביתנו החדש-ישן, לפני עשר שנים,
ידי פיצ'ון שתלו לנו עצים ושיחים,
ושמחה גדולה היתה במשפחה:
יש לנו גינה!
זמן-מה טיפלתי בה במסירות,
אך קצת מחמת זיקנה והרבה מחמת עצלות
התמסרתי לה פחות ופחות
עד זנחתי אותה לאנחות.
העצים גבהו והשיחים התרחבו
אולם גם העשבים בכלל לא פיגרו
עשו חיל, התרבו וצמחו
ומתחת לעצים צץ ביוטופ חדש:
ג'ונגל-עד של ממש!

כך חיינו בשלום, כחברים טובים,
אני והגינה הסבוכה זה שנים,
עד שיום אחד אני יוצא מחדרי
ומה אני רואה ובעיקר – את מי?
נערה אחת יפת תואר ודמות
עודרת גינתי במלוא המסירות
ולנוכח מבטי תמיהה
היא עוד אומרת לי: סליחה!
אבל כך אני אוהבת, להגיע ולעזור
אז הפעם החלטתי שאתה בתור!
וכעבור שבועיים היא שוב הופיעה,
(ושוב ללא מילה, מבלי להודיע)
סיימה את מלוא החלקה לעשב –
והלכה הביתה (אני חושב).

אז על מעשה שכזה, כל כך נדיר,
יש לספר ברבים ויש להצהיר:
תודה לך, קלרה, מקרב לב
על מעשה צדיקים טהור ואוהב,
האם לא עלייך המשוררת אמרה:
שחורת עין וצמה, נאה ונדיבה.
י.ד.

עם עמי, צביה ונאוה
והמשפחה כולה
אנו אבלים
על מות חברנו
חיים דוד אורן ז"ל

מתוך ראיון עם חיים-דוד, שנעשה ע"י הנכדים לעבודת שורשים

שמי חיים-דוד אורן. נולדתי ברוסיה בעיירה קטנה ושמה רוז'יני, ב-20.10.1914. הוריי קראו לי חיים-דוד על שם סבי. סבי נקרא כך ע"ש סבו. שם זה מאוד נפוץ במשפחתנו. כיום, שם משפחתי הוא אורן, אך בילדותי היה שם משפחתי חבויניק, שפירושו הוא עץ ירוק. כאשר גדלתי עברתני את השם לאורן, שגם הוא עץ ירוק.

בילדותי, גדלתי בבית עם משפחתי שכללה את אבי—פישל, אמי—חיה, את שני אחי—מרדכי וצבי, ואחותי—אסתר. אני הייתי הבכור במשפחה. בגיל 5-6 התחלתי ללמוד בחדר קרוא וכתוב. אני זוכר שבאותה תקופה היו לי פצעים על פני ויום אחד כאשר הפרעתי בשיעור, סטר לי הרב על פני וכל פצעי נפתחו. אבי העביר אותי למחרת היום ללמוד עם מורה פרטי. הוא לימד אותי עברית, בנוסף לקרוא וכתוב שלמדתי בחדר. בגיל 9 עברתי לבית-הספר "תרבות". זה היה בית-ספר עברי חילוני. זכור לי שיצחק שמיר (ראש הממשלה לשעבר) למד איתי בבית-הספר ואף היה שכן שלנו. הוא היה מבלה איתי בביתי וכאשר רצה לחזור הביתה, הייתי מלווה אותו לביתו מעבר לשער משום שפחד ללכת לבד.

המצב הכלכלי של משפחתנו החל להתדרדר. לכן נסע אבי לקנדה, בניסיון למצוא עבודה ולקנות לנו בית. בזמן שאבא היה בקנדה, חלתה אמי המחלה קשה. לא יכולנו לטפל בה, ועברנו לעיר הולדתה של אמא—פרווינזה, כדי שמשפחתה תוכל לטפל בה. מצבה היה קשה והיא נפטרה. כאשר אבי גילה זאת, הוא שלח לנו במהירות כרטיסים לקנדה. ביום שהיינו צריכים לצאת, נודע לנו שהוא נפטר. איבדתי את הורי בגיל 12.

אני, אחי ואחותי נשארנו לבד. חילקו אותנו בין קרובי המשפחה. אני עברתי להתגורר עם הדודים שלי. כשהייתי אצלם המשכתי ללכת לבית-הספר "תרבות".
בעיירה היה קן גדול של השומר הצעיר. אני הצטרפתי לקן.
לאחר מכן, בגיל 14 בערך, עברתי לקנדה לדודי, אח של אבא, שגר במונטריאול. אך אני לא רציתי לחיות על חשבונם של אחרים והתחלתי לעבוד בתור שליח ולפרנס את עצמי.
לאחר מכן הזמין אותי קרוב משפחה אחר לעבוד בבית-חרושת לשמלות. שם למדתי את מקצוע הגזרנות. אחרי שפרצה שביתה גדולה בבית-החרושת עברתי לעבוד במקום אחר. כעבור זמן מה החלטתי לעלות לארץ. הייתי צריך לחכות לרישיון לעלות לארץ (סרטיפיקט). בינתיים נסעתי לארצות הברית כדי לעבור הכשרה בעבודה חקלאית. לאחר שקיבלתי אישור עליתי לארץ עם הגרעין לחדרה.
כעבור כמה זמן עברנו לעין שמר, ובשנת 1937 עברנו להדר. התאחדנו עם קיבוץ אמריקאי ב' (לאחר מכן נקרא הקיבוץ "אמריקה כרית").
בשנת 1939 הגעתי לקיבוץ כפר מנחם עם הגרעין. אז המקום הזה עוד לא היה קיבוץ. זה היה מושב קטן מאד, רק כמה צריפים. התיישבנו במושב הזה והתחלנו להקים את קיבוץ כפר מנחם. אני נשלחתי לחניטה (קיבוץ בצפון) ושירתתי שם בהגנה, כנהג של המשורין. בלילה הייתי עושה סיורים עם אורד וינגייט.
לאחר מכן התחלתי לעבוד כנהג בקיבוץ שמיר. באותה שנה (1939) גם התחתנתי עם אשתי— שולמית.
את שולמית פגשתי בהדר. כאשר היא באה לקיבוץ. נהיינו חברים לזמן מה ולאחר מכן התחתנו. כעבור 5 שנות נישואים, נולד בנינו עמי, אחריו נולדה צביה ואחריה נאווה.
מאז עבדתי בקיבוץ כנהג משאית במשך זמן מה. לאחר מכן עבדתי במפעל המתכת במשך שנים רבות ולאחר מכן בועדת בריאות.
היום אנו נפרדים ממך, אבא וסבא, באהבה רבה.
ילדיך ונכדיך.
יהיה זכרו ברוך.

**לאורנה תלאור והמשפחה
כולה**

תנחומים

במות האם

דיזי עובדיה